

La Comédiathèque

Prognostic Rezervat

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.

Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.

Orice reprezentare publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*). Pentru orice cerere de autorizare privind reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Prognostic rezervat

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Patrick Marinescu se află în comă profundă în urma unui accident cu o bicicletă I’Velo. Rudele lui, cu care nu mai ținuse legătura de ani de zile, sunt chemate la căpătâiul lui pentru a hotărî ce e de făcut și a evita orice obstinație terapeutică. Dar această decizie colectivă se dovedește cu atât mai greu de luat cu cât pacientul se dovedește a nu fi chiar cine credeau ei și deține un secret care ar putea valora o avere...

Personaje:

Alin(a): fratele (sau sora) lui Patrick

Luiza: sora (sau fratele) lui Patrick

Ioana: partenera lui Patrick

Doctorul Necaz: medicul (bărbat sau femeie)

Bucur: asistenta (sau asistentul)

Stan: inspectorul de poliție

5 sau 6 interpreți (rolurile pot fi masculine sau feminine).

Rolul lui Stan poate fi interpretat de actorul sau actrița care joacă și rolul Doctorului Necaz, machiat(ă) și costumat(ă) astfel încât să nu fie recunoscut(ă). În orice caz, este o convenție teatrală. Dacă publicul observă artificii, nu va face decât să sporească efectul comic.

© La Comédiathèque

Un salon de spital. Pe un pat cu rotile zace corpul unui pacient, cu trunchiul ușor ridicat, conectat la o perfuzie și la diverse aparate electrice. Fața îi este acoperită cu un cearșaf. Fiind un rol de simplă figurație, pacientul poate fi un manechin. Doctorul Necaz (rol masculin sau feminin) și Bucur, asistenta sau asistentul său medical, intră, fiecare purtând halat alb.

Necaz – Ce căldură e prin spitalele astea... Îți vine să-ți deschizi o clinică privată numai ca să ai aer condiționat.

Bucur – Și după aceea ne mirăm că se înmulțesc microbii.

Necaz – Toată ziua ni se împuie capul cu deficitul sistemului public de sănătate. Dacă am începe prin a opri încălzirea vara în spitalele de stat, am mai reduce și noi cheltuielile cu energia.

Bucur – Și am mai încetini răspândirea infecțiilor nosocomiale, domnule doctor Necaz.

Necaz – Apropo, mă întreb dacă nu m-am ales și eu cu un stafilococ auriu. Dacă nu cumva e vreo boală tropicală. Dumneavoastră, în schimb, domnișoară Bucur, arătați foarte bine.

Bucur – Mulțumesc, domnule doctor. E de la betacaroten. Nu sunt prea portocalie, sper?

Necaz – Nici vorbă, iepurașule. Bun, ce avem astăzi?

Îi întinde un dosar medical.

Bucur – Patrick Marinescu, patruzeci de ani. Pacientul se află în comă profundă în urma unui accident cu o bicicletă I’Velo.

Medicul aruncă o privire în dosar.

Necaz – Casca ar trebui să fie obligatorie pe bicicletă.

Bucur – În cazul de față, victima purta cască. Din păcate, n-a fost suficient. S-a izbit frontal de un autobuz.

Asistenta ridică cearșaful și se vede că pacientul are pe cap o cască integrală.

Necaz – Dar aici nu mai riscă nimic, în afară să cadă din pat. De ce nu i-au scos cască?

Bucur – E cam vreaște pe dinăuntru... N-am îndrăznit s-o scoatem, de teamă să nu i se împrăștie creierul pe pernă.

Necaz – Înțeleg că sunt puține șanse să se trezească prea curând...

Bucur – Stop respirator, urmat probabil de o hipoxie cerebrală severă.

Medicul se uită din nou în dosar.

Necaz – Înțeleg... Electroencefalogramă plată. Moarte cerebrală aparentă. N-ar fi mai bine să-i curmăm suferința chiar acum?

Bucur – E adevărat că s-ar elibera un pat, dar...

Necaz – Aveți dreptate, mai bine consultăm familia înainte. Au fost anunțate rudele?

Bucur – Da, ar trebui să ajungă în curând.

Necaz – Perfect.

Bucur – Alte recomandări pentru pacientul acesta, domnule doctor?

Necaz – Stați să mă gândesc... Aveți grijă să rămână bine închisă viziera căștii, ca să nu intre muștele înăuntru.

Bucur – Sunteți de neprețuit, domnule doctor Necaz...

Necaz – De neprețuit, poate. Dar prost plătit, sigur! Tocmai de asta mă gândesc serios să trec la medicina pentru cei care își permit, draga mea. Sistemul public nu mai are mijloace să-mi răsplătească talentul la adevărata lui valoare... Ce-ați zice să veniți cu mine la noua mea clinică, dacă aș avea nevoie de o asistentă-șefă bună?

Bucur – V-aș urma până la capătul lumii, domnule doctor Necaz... Chiar și într-un dispensar gratuit, în fundul Africii. Așa că de ce nu într-o clinică bine climatizată în Pipera?

Necaz – Simt că vom face lucruri mari împreună, domnișoară Bucur... Nu-mi mai rămâne decât să găsesc câțiva donatori generoși ca să strâng fondurile necesare proiectului meu!

Bucur – S-ar putea să am o idee în privința asta...

Necaz – Serios? Sunteți minunată, domnișoară Bucur.

Pune la loc cearșaful peste casca integrală.

Necaz – Dar de ce îi acoperiți capul cu cearșaful? Mai devreme am crezut că murise deja...

Bucur – Uneori deschide ochii. Probabil e un reflex nervos. Îl protejez de lumină...

Necaz – Așa e, neoele astea sunt foarte agresive... În clinica noastră o să pun lumină ambientală. E mult mai plăcut.

Bucur – Mai ales pentru bieții oameni aflați pe sfârșite.

Necaz – Stați liniștită, clinica mea va primi doar pacienți solvabili și perfect sănătoși. Mă gândesc mai degrabă să mă reprofilez pe chirurgie estetică...

Bucur – Și oamenii bogați au dreptul să li se mai corecteze micile defecte... Eu însămi știu că nu sunt chiar perfectă. Ce părere aveți despre sânii mei, domnule doctor?

Încep să iasă.

Necaz – Numai de bine, domnișoară Bucur. Numai de bine. Dar, dacă doriți, mă uit mai atent puțin mai târziu, da? Următorul pacient?

Bucur – Un om al străzii, găsit azi-noapte de echipa de asistență socială, în comă alcoolică. Nici el nu prea are șanse să se trezească prea curând.

Necaz – La căldura de aici, n-ar trebui să-l ținem prea mult, că începe să miroasă... Nu mai e un locșor în congelatorul de la bucătărie? Măcar acolo ar sta la rece...

Bucur – Mă omorâți de râs, domnule doctor! Cu dumneavoastră, măcar, nu ne plictisim...

Necaz – Cu meseria pe care o avem, trebuie să mai și râdem...

Ies din cameră.

Imediat după aceea, Alin (sau Alina, în funcție de distribuție), un bărbat (sau o femeie) cu aer de hipster, intră în cameră cu telefonul lipit de ureche.

Alin – Ascultă, n-am nicio idee. Abia am ajuns la spital, dar am intrat mai întâi în salonul greșit. Am dat peste un biet om în hipotermie care nu mirosea prea bine. Dar acum gata, sunt lângă el...

Îl vede pe pacient în pat.

Alin – Și nici ăsta nu arată prea bine, să știi... Sunt fire și tuburi peste tot... Parcă e un transformator electric. Deși nici acum nu sunt sută la sută sigur că e el. Are un cearșaf peste față... Da, ai dreptate, de obicei nu e semn bun... În fine, medicul ar trebui să apară curând și o să aflu mai multe...

Luiza, elegantă și foarte aranjată, intră la rândul ei.

Alin – Scuză-mă, trebuie să închid. A sosit sora mea. Bine, te sun când aflu ceva, dar nu mă aștepta la prânz... Și eu te pup...

Își pune telefonul deoparte și își sărută sora pe obraz.

Luiza – Bună, Alin.

Alin – Bună, Luiza.

Îl vede pe pacient în pat, acoperit cu un cearșaf.

Luiza – Dumnezeu! Nu-mi spune că am ajuns prea târziu... A murit?

Alin – Cred că, dacă era mort, deconectau toate astea.

Luiza – Ești sigur că e el? Eu am intrat mai întâi în alt salon...

Alin – Și tu? La cum sunt numerotate saloanele, 13 și 13A...

Luiza – Să sperăm că numărul îi poartă noroc, totuși...

Alin – Ce?

Luiza – Treisprezece!

Se uită la fișa medicală prinsă la capătul patului.

Alin – Patrick Marinescu. Da, el e.

Luiza – Poate ar trebui să-i dăm jos cearșaful de pe cap, nu?

Alin – Adevărul e că seamănă puțin cu un giulgiu, dar... nu știu dacă...

Luiza – Ai dreptate. Mai bine nu atingem nimic până nu vine poliția.

Alin – Vrei să spui medicul...

Luiza – M-am întâlnit cu el pe hol. A zis că vine imediat.

Alin – Ce poveste... Nu mai știam nimic de el de atâta vreme... Și să-l revăd astăzi așa... în starea asta... Tu ce mai faci?

Luiza – Da, da... merge...

Tăcere stânjenită.

Alin – Tot în Chitila stai?

Luiza – N-am locuit niciodată în Chitila.

Alin – Serios?

Luiza – În Chiajna.

Alin – A, da, sigur...

O nouă tăcere stânjenită.

Luiza – Și tu, tot în publicitate?

Alin – Lucrez în finanțe.

Luiza – A, da, corect...

Alin – De Patrick mai știai ceva?

Luiza – Nu mai mult decât tine... Ultima dată l-am văzut la înmormântarea tatei. La care tu n-ai venit, dacă ții bine minte.

Alin – A intervenit ceva în ultimul moment. Dar trebuie să recunoaștem că, în familia noastră... simțul familiei n-a fost niciodată punctul nostru forte.

Luiza – E îngrozitor... Serios. N-a avut niciodată noroc.

Alin – Nu... Bietul Patrick... Până și prenumele lui...

Luiza – Ce are?

Alin – Nu ți s-a părut niciodată ciudat că îl cheamă Patrick?

Luiza – Sunt destui oameni pe care îi cheamă Patrick.

Alin – Nu prea în mediul nostru. Și nu din generația lui.

Luiza – Așa e... Și, din câte știu, n-avem nici bunic, nici unchi pe nume Patrick.

Alin – Nu știu... Poate a fost adoptat...

Luiza – Acum că spui, ar explica destule lucruri...

Alin – Adevărul e că a fost întotdeauna oaia neagră a familiei...

Luiza – Da... Nu putem spune că seamănă prea mult cu noi.

Alin – Are ceva ușor asiatic în trăsături, nu?

Luiza – Asiatic, zici?

Alin – Puțin, nu exagera.

Luiza – Crezi că l-au adoptat și i-au păstrat prenumele de la naștere?

Alin – Totuși... chinezi pe nume Patrick...

Luiza – A, da...

Alin – Avantajul, dacă până la urmă nu suntem chiar rude de sânge, e că, dacă ar avea nevoie de un rinichi, probabil n-am fi compatibili...

Luiza – Da...

Alin – A, uite... Vine medicul... (*într-o parte*) Și cu un nume ca al lui, mă îndoiesc că aduce vești bune...

Medicul și asistenta intră.

Necaz – Doctor Necaz. Iar aceasta este asistenta mea, domnișoara Bucur.

Luiza – Bună ziua, domnule doctor.

Alin – Domnișoară...

Luiza – Am venit imediat ce ne-a anunțat spitalul.

Necaz – Sunteți fratele și sora lui, din câte am înțeles?

Alin – Da... mă rog...

Necaz – Îmi pare sincer rău pentru fratele dumneavoastră.

Luiza – E chiar atât de grav?

Necaz – Nu vreau să vă ascund că starea lui este extrem de gravă, iar prognosticul este rezervat.

Luiza – Credeți că mai există vreo speranță?

Necaz – Domnul Marinescu a suferit un traumatism cranian foarte sever. Din păcate, cutia craniană este grav afectată. În momentul de față se află în comă profundă și este menținut artificial în viață. Vom continua investigațiile, dar ne temem că s-ar putea afla deja în stare de moarte cerebrală.

Alin – Adică e legumă...

Necaz – Am făcut paisprezece ani de studii superioare. Trebuia să dezvolt puțin și să folosesc jargon medical, ca să-mi justific salariul astronomic. Dar da, pe scurt, cam asta e.

Luiza – Deci nu există nicio șansă să iasă vreodată din comă?

Necaz ia radiografia pe care i-o întinde Bucur și le-o arată.

Necaz – Aici aveți o radiografie a craniului domnului Marinescu. După cum puteți vedea, leziunile sunt numeroase, iar fracturile multiple.

Alin și Luiza se prefac că privesc și că înțeleg ceva.

Luiza – Da, într-adevăr... nu arată prea bine.

Alin – Totuși, craniul pare întreg... Conturul e perfect...

Necaz – Nu, acela nu e craniul. E casca.

Luiza – Casca?

Bucur – Cutia craniană este atât de afectată încât am preferat, deocamdată, să-i lăsăm casca pe cap, ca să țină creierul la locul lui.

Necaz – Mă rog, ce-a mai rămas din el...

Alin – Vreți să spuneți că fără ea...

Necaz – Imaginați-vă un morman de spaghetti într-o strecurătoare crăpată, pusă într-o oală. Am considerat mai prudent să lăsăm oala sub strecurătoare, ca să nu se împrăștie spaghettiile prin chiuvetă.

Alin – A, da, acum înțeleg mult mai bine...

Necaz – Îmi pare rău că trebuie să vă întreb atât de direct, dar... din câte știți, domnul Marinescu și-a exprimat vreodată vreo dorință în legătură cu ce ar trebui făcut în situația în care, ca acum, ar ajunge să fie menținut artificial în viață?

Luiza – Nu știu... N-am avut niciodată ocazia să vorbim despre așa ceva... Adevărul e că nu ne vedeam prea des... (*către Alin*) Cu tine a vorbit vreodată?

Alin – Nu... Ultima dată l-am văzut la nunta ta. Nu cred că momentul era prea potrivit pentru asemenea discuții. Deși... în timpul Dansului pinguinului, cine poate spune cu mâna pe inimă că nu s-a gândit măcar o dată la sinuciderea asistată...

Necaz – Nu vă grăbesc, bineînțeles. Dar va trebui să vă gândiți la asta în cazul fratelui dumneavoastră.

Bucur – Și, dacă va fi cazul, va trebui luată și o decizie privind o eventuală donare de organe.

Alin – Donare de organe? A, nu, dar... trebuie să vă precizez, domnule doctor... Avem motive serioase să credem că Patrick este doar fratele nostru adoptiv... Deci probabil nu suntem compatibili pentru un transplant...

Bucur – Cred că doctorul Necaz se referea mai degrabă la donarea organelor lui Patrick...

Alin – Organele lui... Desigur... Evident... Și eu, personal, sunt complet de acord. Dacă poate salva o viață...

Necaz – Oricum, va trebui, bineînțeles, să cerem și părerea doamnei Marinescu. Ne-a sunat și ar trebui să ajungă în curând.

Luiza – Doamna Marinescu...

Bucur – Soția lui. Cumnata dumneavoastră.

Alin – Desigur...

Necaz – Vă las cu fratele dumneavoastră... Puteți să-i vorbiți, evident, dar nu vă pot garanta că este în stare să vă audă...

Alin – Mulțumim, domnule doctor.

Necaz – Rămân la dispoziția dumneavoastră... Iar dacă aveți nevoie de ceva, puteți suna. Va veni o asistentă... Sau, la nevoie, un preot...

Medicul și asistenta ies. Alin și Luiza se uită spre pacient.

Luiza – Știai că era căsătorit?

Alin – Nu...

Luiza – Putea măcar să ne anunțe. Nu știu dacă m-aș fi dus la nuntă, dar... așa se face, nu?

Alin – Ciudat, nu mi-l imaginez căsătorit.

Luiza – Da... Sunt curioasă cum arată soția lui...

Alin – După ce a spus medicul, n-ar trebui să așteptăm prea mult ca să aflăm...

Ioana, presupusa soție a lui Patrick, intră. Personajul poate fi jucat de o femeie cu o apariție mai degrabă masculină sau de un bărbat travestit în femeie.

Ioana – Dumnezeuule! Patrick! (*Alin și Luiza schimbă o privire intrigată.*) Nu-mi spuneți că am ajuns prea târziu!

Alin – Stați liniștită, încă trăiește. Dacă se poate spune așa...

Ioana – Ioana. Sunt soția lui Patrick. Dar dumneavoastră cine sunteți?

Alin – Sunt fratele lui...

Luiza – Iar eu sunt sora lui...

Ioana – Ciudat... Nu mi-a vorbit niciodată despre voi...

Alin – Nici nouă nu ne-a spus că era căsătorit...

Ioana – Era un băiat foarte discret. Mă rog... este încă un băiat foarte discret.

Alin – În starea în care e, la capitolul discreție stă impecabil...

Ioana – Medicul v-a spus dacă mai există vreo speranță?

Luiza – Sincer, nu ne-a liniștit deloc... Să știți că și nouă ne pare foarte rău... Aveați copii?

Ioana – Nu încă, din păcate... Măcar mi-ar fi rămas ceva de la el...

Luiza – Sigur...

Ioana – Dar o să încerce totuși să-l trateze, nu?

Alin – Am impresia că ne-au chemat mai ales ca să afle dacă suntem de acord să-i curme suferința...

Ioana – Să-i curme suferința?

Luiza – Din păcate, Patrick este în comă profundă în urma accidentului.

Ioana – Accidentului? Dar ce s-a întâmplat, de fapt?

Alin – Așa e... Ce i s-a întâmplat, până la urmă?

Luiza – Am uitat să întrebăm...

Alin – Poate un accident rutier.

Ioana – Patrick nici măcar nu avea permis.

Alin – Oricum, am impresia că doctorul Necaz nu mai așteaptă decât acordul nostru ca să-l deconecteze...

Ioana – Să-l deconecteze? Parcă vorbiți despre un prăjitor de pâine. E fratele dumneavoastră, totuși...

Luiza – Ca să fim sinceri, nu ne mai vedeam de ani de zile...

Alin – Nici nu știu de ce ne-au chemat tocmai pe noi.

Luiza – E adevărat că, în afară de dumneavoastră, suntem singura lui familie, dar să luăm o asemenea decizie...

Alin – Eu nu sunt credincios, așa că, în principiu, n-am nimic împotriva eutanasiei. Numai cuvântul nu sună prea bine. Mai ales bucata din mijloc...

Ioana – Care bucată?

Alin – „Nazi”.

Luiza – E adevărat că nemții n-au lăsat tocmai amintiri frumoase în materie de eutanasiie...

Alin – Ceea ce nu ajută deloc imaginea unei practici care, în cazuri ca acesta, poate fi totuși utilă.

Luiza – Poate ar fi mai bine să luați dumneavoastră decizia. Până la urmă, îl cunoșteți mai bine decât noi...

Ioana începe să plângă, destul de puțin convingător.

Ioana – Nu, nu sunt pregătită să... îl deconectez, cum spuneți... Nu încă, în orice caz...

Luiza – Vă respectăm pe deplin decizia, să știți. Nu-i așa, Alin?

Alin – Evident... *(se uită la ceas)* De altfel, eu cred că o să vă las în curând... Dacă tot nu putem face nimic deocamdată...

Luiza – Și eu... Am o cină în seara asta și...

Alin – În starea în care e, oricum, nu cred că prezența noastră schimbă mare lucru...

Ioana – Eu o să rămân lângă el, dacă-mi permiteți...

Luiza – Bineînțeles... Sunteți soția lui, până la urmă...

Alin și Luiza se pregătesc să plece, dar asistenta revine.

Bucur – A, dumneavoastră trebuie să fiți doamna Marinescu, presupun...

Ioana – Da... Îmi puteți da câteva detalii despre starea lui Patrick?

Bucur – Așteptăm ultimele rezultate ale analizelor, dar nu vreau să vă ascund că nu suntem foarte optimiști.

Ioana – Starea lui se agravează?

Bucur – Nu, nu putem spune asta. Să zicem că starea lui este staționară.

Ioana – Atunci poate mai există o speranță.

Bucur – Din păcate, doamnă, în cazul de față „staționară” nu înseamnă nimic bun.

Alin – Și starea unei legume poate fi staționară.

Bucur – Domnul Marinescu se află, într-adevăr, într-o stare vegetativă. Și, din păcate, sunt foarte puține șanse să mai iasă vreodată din ea.

Ioana – Sunteți sigură?

Bucur – Din păcate, cred că ar trebui să vă gândiți și la ceea ce considerați că ar fi mai bine pentru el.

Luiza – Credeți că suferă?

Bucur – E greu de spus, dar... trebuie să recunoașteți că a supraviețui în condițiile astea... nu prea mai e viață.

Luiza – Doamna are dreptate, Ioana. Înțeleg ce simțiți, dar nu-l putem lăsa așa...

Bucur – Vine un moment când trebuie să accepți că cineva drag pleacă. E o încercare pe care ne-o trimite Dumnezeu, bineînțeles. Dar când a sosit momentul, mai bine nu amânăm inevitabilul și privim lucrurile în față. Sunt o grămadă de acte de făcut. Și apoi e succesiunea, desigur. Mai bine să nu lăsăm toate astea să treneze inutil.

Alin – Succesiunea?

Luiza – Așa e, succesiunea... uitasem de asta.

Alin – Și cine sunt moștenitorii?

Bucur – În primul rând... (*către Ioana*) Dumneavoastră sunteți soția lui, nu?

Ioana – Da, mă rog...

Bucur – Dacă soțul dumneavoastră ar deceda, dumneavoastră ați moșteni, bineînțeles... De altfel, ca soție a pacientului, aș avea chiar de acum câteva hârtii pentru semnat...

Ioana – Numai că... de fapt, încă nu eram căsătoriți...

Bucur – A... Și nici copii nu aveți?

Ioana – Nu...

Bucur – În cazul ăsta, dacă părinții nu mai sunt în viață, moștenirea le revine fraților... Dar îmi dau seama că nu asta vă preocupă cel mai mult acum...

Alin (*visător*) – Nu, bineînțeles...

Bucur – Vă las să vă gândiți la toate astea în familie...

Asistenta pleacă.

Ioana – Cred că am nevoie să mă răcoresc puțin...

Ioana iese spre baie.

Alin – Deci noi am fi moștenitorii...

Luiza – Suntem singura lui familie și, dacă nu e căsătorit...

Alin – Incredibil...

Luiza – Da...

Alin – Crezi că avea bani mulți?

Luiza – M-aș mira, dar... cine știe? Nu-l mai văzusem de ani de zile...

Alin – Nici măcar nu știu cu ce se ocupa Patrick.

Luiza – Nu știu de ce, dar mi-l imaginez mai degrabă șomer. Nu?

Alin – Da... Și probabil fără indemnizație de mult...

Luiza – În orice caz, sigur nu era printre marii contribuabili ai țării.

Alin – Ar trebui s-o întrebăm pe soția lui... Mă rog, pe Ioana... Ea trebuie să știe.

Ioana revine.

Luiza – Vă simțiți mai bine?

Ioana pare să caute ceva.

Ioana – Da... Știți cumva unde i-au pus lucrurile?

Luiza – Lucrurile?

Ioana – Nu avea o valiză când a ajuns aici?

Alin – Dacă a fost internat după un accident, nu cred că a avut timp să-și facă bagajul...

Luiza – Ca la maternitate...

Alin – De ce vreți să știți dacă avea o valiză? Nu cred că-i folosește prea mult acum...

Ioana – Nu, bineînțeles... Iertați-mă, sunt nervii...

Alin – Și, dacă tot locuiți cu el, poate ne mai povestiți ce făcea în ultima vreme? Noi nu-l mai văzusem de foarte mult timp...

Luiza – Da, cum îi mergea?

Ioana – Cum îi mergea?

Luiza – Cu munca... Avea serviciu?

Ioana (*distrată*) – Serviciu? Patrick?

Alin – Așa mă gândeam și eu...

Ioana – Totuși, mă duc s-o întreb pe asistentă dacă i-au pus valiza pe undeva...

Iese.

Alin – Pare destul de tulburată, nu?

Luiza – Cine n-ar fi?

Alin – Oricum, din câte se vede, nu făcuse avere... Deci, cu moștenirea...

Luiza – Poate n-a făcut avere... dar acum trei ani, când a murit mama, și-a primit partea din moștenirea părinților noștri.

Alin – La naiba, așa e! Ai dreptate...

Luiza – Am putea recupera măcar banii ăia... Adică e normal să se întoarcă la noi. Până la urmă, de ce să iasă din familie?

Alin – Mai ales că Patrick poate nici nu era cu adevărat din familie. Dacă ai noștri l-au adoptat din China... Sau poate de la Dragonul Roșu.

Luiza – Recunosc că mie mi-ar prinde destul de bine acum o intrare de bani. Tocmai ne-am cumpărat o casă la Snagov, chiar lângă vila unui mare patron de televiziune.

Alin – Serios? Da, e frumos la Snagov.

Luiza – Problema e că avem o grămadă de lucrări de făcut până să semene cu vila vecinului. Deocamdată seamănă mai degrabă cu un conac în ruină...

Alin – Iar el, în momentul ăsta, e ca o legumă...

Luiza – Ar fi, până la urmă, un gest de compasiune.

Rămân o clipă pe gânduri.

Alin – Și dacă a cheltuit deja tot?

Luiza – Crezi?

Alin – Vorbim de Patrick, totuși...

Ioana revine.

Ioana – Nu, se pare că n-avea nicio valiză...

Luiza – În rest, era bine? Nu avea probleme cu banii, sper?

Ioana – Probleme cu banii?

Alin – Cred că promise de curând o mică moștenire. Sper că a administrat-o cu grija unui bun tată de familie...

Ioana – Ca un bun tată de familie? V-am spus că nu aveam copii.

Luiza – A, da, corect...

Asistentă revine.

Bucur – Ei? Ați reușit să discutați în familie ce ar fi mai bine pentru cel drag, în privința sfârșitului vieții?

Alin – Păi...

Luiza – Încă nu am luat o decizie.

Alin – Și nu suntem neapărat toți de aceeași părere...

Luiza – Doamna nu este încă pregătită să...

Ioana pare să caute în continuare ceva.

Ioana – Deci suntem siguri că n-avea nicio valiză când a ajuns aici, da?

Se uită sub pat.

Bucur – Oricum, dacă domnul Marinescu nu era căsătorit și părinții lui nu mai trăiesc, fraților le revine să decidă ce cred că e mai bine pentru el.

Alin – De fapt... am mai avea nevoie de câteva informații.

Bucur – Vreți să spuneți... despre starea lui medicală, presupun. Ei bine, cum vă spuneam și mai devreme...

Alin – Ne gândeam și la aspectul financiar.

Bucur – Nu vă faceți griji pentru asta. Oprirea suportului vital nu apare ca atare pe lista serviciilor decontate de CNAS, dar vom considera intervenția un gest de caritate creștină, complet dezinteresat. Iar dacă țineți neapărat să faceți o donație, doctorul Necaz vrea să înființeze o fundație pentru viitoarea clinică din Pipera...

Luiza – Noi ne gândeam mai degrabă la succesiune...

Bucur – La moștenire, înțeleg... Și e firesc.

Alin – Știți dacă domnul Marinescu stătea bine financiar?

Bucur – În orice caz, suficient de bine cât să-și permită un abonament I’Velo... Dar poate ar fi mai bine s-o întrebați pe ultima lui parteneră...

Ioana (*cu gândul în altă parte*) – Poftim?

Bucur – Trebuie să știți că, dacă acceptați moștenirea fratelui dumneavoastră, acceptați și eventualele lui datorii. Inclusiv costurile medicale care ar rămâne neacoperite...

Luiza – Serios?

Alin și Luiza privesc pacientul și toată aparatura din jurul lui.

Alin – Toată terapia intensivă de aici trebuie să coste o avere, nu?

Bucur – O avere, da. În principiu, o bună parte e decontată de CNAS. Dar când pacientul nu mai figurează asigurat și nu are nici asigurare privată...

Luiza – Patrick mai era asigurat?

Bucur – Trebuie să verific la contabilitate... Dar, dacă aveți dubii, puteți oricând renunța la moștenire și lăsa eventualele bunuri fundației doctorului Necaz...

Alin – A, da, bineînțeles...

Bucur – În ceea ce privește menținerea lui în viață, vă sfătuiesc totuși să cântăriți bine argumentele pro și contra... Dacă ar rămâne ani întregi în comă, costurile neacoperite nu ar face decât să crească...

Luiza – În cazul ăsta, poate ar trebui să ne gândim să-i curmăm mai repede suferința. Tu ce zici, Alin?

Bucur – Vă mai las puțin să vă gândiți...

Iese.

Luiza (*către Ioana*) – Dumneavoastră ce părere aveți?

Ioana – Mai există totuși o mică șansă să iasă din comă, nu?

Alin – Până la urmă, dacă renunțăm la moștenire, fie că trăiește, fie că nu...

Luiza – Da, poate nu e cazul să-i grăbim sfârșitul. N-ar fi prea creștinește...

Alin – Trebuie să-l întreb pe avocatul meu, dar chiar dacă renunțăm la moștenire, mă întreb dacă anumite costuri de spitalizare nu pot rămâne în sarcina familiei. Există și obligații între rude...

Luiza – Obligații între rude? Dar abia îl mai cunoaștem pe Patrick!

Se apropie de pacient.

Alin – Credeți că ne aude?

Ioana – Cine știe...

Luiza – Și în privința donării organelor, dumneavoastră ce părere aveți?

Alin – Să-i donăm organele?

Luiza – Ce? Tu vrei să le vindem?

Alin – Nu știu... Cam cât am putea lua pe ele?

Luiza – Poate ne-am scoate măcar cheltuielile cu spitalul... Glumesc. Sunt nervii.

Alin – Ești sigură că nu ne aude?

Luiza (către Ioana) – Știți ce părere avea despre donarea de organe?

Ioana – Nu...

Un moment de ezitare.

Luiza (către Ioana) – Și dacă v-ați căsători cu Patrick înainte să fie deconectat?

Alin – Și înainte să-i fie prelevate organele, evident.

Luiza – Așa i-ați putea purta numele. V-ar rămâne o amintire.

Alin – Dacă tot n-ați avut copii.

Luiza – Da, nu cred că ar fi rezonabil să mergem până la inseminare post-mortem.

Alin – Acum, nu știu dacă vă puteți căsători legal cu cineva aflat în comă... Trebuie să-l întreb și asta pe avocatul meu...

Ioana – Sigur... Vă văd eu unde vreți să ajungeți... Acum cinci minute nu făceam parte din familie. Iar acum vreți să mă mărit cu el ca să ajung eu să plătesc factura spitalului...

Luiza – Nu trebuie să priviți lucrurile chiar așa...

Bucur revine.

Bucur – Ei? Totul bine aici? Mă rog... în măsura în care se poate. V-a oferit cineva o cafea? Un covrig?

Luiza – Mai degrabă am avea nevoie de un sfat...

Bucur – Sigur. Suntem aici ca să vă ajutăm.

Alin – E vorba despre asigurarea medicală a lui Patrick.

Bucur – A, da... Tocmai am întrebat la contabilitate și mă tem că nici din punctul ăsta de vedere veștile nu sunt prea bune...

Luiza – Serios?

Bucur – Din păcate, fratele dumneavoastră nu avea asigurare privată. Și, fără să vreau să vă sperii, de mai bine de șase luni nici nu mai figura asigurat în sistemul public. Dar n-aș vrea să vă îngrijorez cu asta tocmai acum...

Luiza – Stați liniștită, suntem deja destul de îngrijorați...

Bucur – Înțeleg... Să-ți vezi fratele... sau partenerul într-o asemenea stare... e foarte greu, știu.

Ioana – Dar credeți că mai există vreo șansă să poată vorbi din nou, într-o zi?

Bucur – Să vorbească? Doamne... O minune e întotdeauna posibilă. Dar pentru minuni, mă tem că trebuie să vă adresați mai sus. Minunile sunt mai puțin sigure decât oprirea aparatelor, dar, spre deosebire de terapia intensivă, sunt decontate sută la sută de Biserică...

Luiza – Mulțumim pentru cuvintele încurajatoare...

Bucur – A, uitasem: un polițist s-a prezentat la recepție.

Ioana – Un polițist?

Bucur – I-am spus că pacientul nu poate răspunde la întrebări, dar că el ar dori să discute cu apropiații. I-am spus să urce... Iar dacă vă răzgândiți în privința cafelei și a covrigilor, sunați fără grijă la room-service...

Bucur pleacă.

Alin – Un polițist? De ce un polițist?

Luiza – Poate anchetează ca să stabilească exact împrejurările accidentului. E normal...

Alin – Așa e. Nici acum nu știm cum s-a produs accidentul.

Luiza – Asistenta a spus ceva despre un abonament I'Velo...

Alin – Deci nici dumneavoastră nu știți ce s-a întâmplat?

Ioana – Adică... nu, nu exact.

Luiza – Polițistul ăsta sigur o să ne spună mai multe.

Alin (*observând disconfortul Ioanei*) – Nu vreți să aflați?

Ioana – Ascultați, n-am timp să vă explic, dar vă rog, nu spuneți nimic despre mine poliției, bine?

Alin – Și de ce?

Ioana – Eu... eu nu sunt soția lui Patrick... De fapt, nici măcar partenera lui, propriu-zis.

Luiza – Serios? Atunci cine sunteți?

Ioana – Să zicem că... făceam afaceri împreună.

Alin – Afaceri? Ce fel de afaceri?

Luiza – Genul de afaceri despre care poliția n-ar trebui să știe, din câte se pare...
Se bate la ușă.

Ioana – Vă explic mai târziu. Mă ascund în baie până pleacă polițistul.

Inspectorul Stan (bărbat sau femeie) intră.

Stan – Inspector Stan. Ce cald e aici... Dumneavoastră sunteți familia, presupun.

Alin – Fratele și sora lui, da.

Stan – Anchetez cazul în care este implicat fratele dumneavoastră.

Luiza – Cazul? E un accident cu o bicicletă I’Velo, nu? N-a fost chiar scufundarea Titanicului...

Stan – E ceva mai complicat de atât...

Alin – Serios?

Stan – Credeam că știți deja... Fratele dumneavoastră e în comă în urma unui jaf.

Luiza – Un jaf?

Stan – Jefuirea unei agenții CEC Bank din apropierea locuinței lui.

Alin – Înțeleg. Patrick a avut întotdeauna spirit de economisire.

Luiza – Mai ales când făcea economii pe banii noștri.

Alin – Trecea pe acolo cu bicicleta și l-a nimerit un glonț rătăcit, asta s-a întâmplat?

Luiza – Într-un fel, nici nu m-ar mira.

Alin – Fratele nostru n-a avut niciodată noroc...

Stan – De fapt, nu s-a întâmplat chiar așa... Fratele dumneavoastră a fost, într-adevăr, implicat într-un jaf, dar... el era jefuitorul.

Cei doi rămân muți de uimire.

Luiza – Patrick? Patrick a jefuit CEC Bank?

Stan – Da. Mă rog, împreună cu un complice.

Alin – Un jaf... Nu prea seamănă cu el...

Luiza – Un jaf pe bicicletă I’Velo? Cu cască integrală pe cap?

Alin – A, da... Asta, în schimb, parcă seamănă mai mult cu el.

Stan – Știați ceva despre activitățile lui ilegale?

Luiza – Nu-l mai vedeam de ani de zile...

Alin – Cu I’Velo... Ar trebui să primească circumstanțe atenuante, nu? Până la urmă, Patrick tocmai a inventat jaful ecologic...

Luiza – Deci n-a fost accident rutier?

Stan – Și da, și nu... Fratele dumneavoastră a intrat frontal într-un autobuz după o urmărire cu poliția pe străzile Bucureștiului.

Alin – O urmărire? El era pe I’Velo! Polițiștii ce făceau, îl urmăreau pe role?

Stan – Nu e de glumă, domnule Marinescu. Vorbim despre un jaf armat.

Luiza – Suntem perfect conștienți, domnule inspector. Vă reamintesc doar că fratele nostru e între viață și moarte...

Stan – Îmi pare rău, credeți-mă... Mai ales că, fără accident, ar fi putut să ne dea numele complicei lui...

Alin – Complicei? Deci e o femeie...

Stan le arată o foaie.

Stan – Acesta este portretul-robot. Vă spune ceva chipul acesta?

Alin – Din păcate, nu mi-am luat ochelarii de aproape... (se prefacă că nu vede bine) Știți cum e când începe prezbiopia...

Stan (*către Luiza*) – Dar dumneavoastră?

Luiza – Cine? Eu? Păi eu sunt groaznică la recunoscut fețe... Îi încurc pe toți. Serios. Dacă m-ați duce într-un club de swingeri, aș fi în stare să mă culc cu propriul soț fără să-l recunosc...

Stan – Înțeleg...

Alin – Ce noroc pe el...

Stan – Am vorbit mai devreme cu medicul... După părerea lui, sunt foarte puține șanse ca suspectul să iasă din comă într-un viitor previzibil.

Alin – Dacă iese, merge direct la închisoare... Nu prea are motive să se grăbească să învie.

Luiza – Ce riscă, mai exact?

Stan – Dacă ne-ar da numele complicei și ar restitui prada, judecătorii ar putea fi mai îngăduitori...

Alin – Cât?

Stan – Arma era falsă, dar infracțiunea rămâne gravă. În teorie, poate lua ani buni de închisoare.

Alin – Nu, eu întrebam de pradă... Cât?

Stan – Trei milioane.

Alin – Trei milioane de euro?

Luiza – A, da... totuși.

Alin – Eu care credeam că Patrick n-are nicio ambiție... Aproape că începe să-mi crească în ochi...

Luiza – Și spuneți că nu ați găsit cele trei milioane?

Stan – Martorii au confirmat că fratele dumneavoastră avea geanta cu bani după jaful de la CEC Bank... Dar când l-am găsit după accident, geanta dispăruse.

Alin – Cum s-a întâmplat exact?

Stan – Cei doi complici au fugit în direcții diferite după jaf, ca să deruteze poliția. Pe ea am pierdut-o. Pe fratele dumneavoastră l-am localizat în cele din urmă în zona Gării de Nord.

Luiza – L-ați localizat... Cum?

Stan – Un tip pe o bicicletă I’Velo, cu cască integrală pe cap, nu trece chiar neobservat...

Alin – Se pare că nu suficient de vizibil pentru șoferul autobuzului care l-a luat în plin...

Stan – În orice caz, înainte de accident a avut timp să scape de geantă.

Luiza – Geanta...

Stan – Știți ceva despre geanta asta?

Luiza – Nu, nu, nimic...

Stan – Oricum, trebuie să știți că pe numele fratelui dumneavoastră există un mandat de arestare. În principiu ar trebui să rămân aici de pază, în caz că se trezește, dar...

Alin – În starea în care e, nu prea există riscul să fugă...

Stan – Și, sincer să fiu, urăsc spitalele... Mă deprimă.

Alin – Da... Și cică sunt pline de microbi rezistenți la toate antibioticele.

Luiza – Știți vorba: la spital știi când intri, dar nu știi dacă mai ieși viu.

Alin – Chiar și când vii doar în vizită la un bolnav... sau la o femeie care tocmai a născut. Eu, numai din motivul ăsta, am refuzat să asist la nașterea celor trei copii ai mei.

Stan – Serios?

Luiza – La capitolul microbi și virusuri, spitalul e un adevărat mediu de cultură.

Alin – Secția de boli tropicale e chiar alături. Doctorul Necaz îmi spunea că săptămâna trecută au avut chiar și un caz de malarie.

Luiza – Nu zicea febră Ebola?

Alin – A, da, poate...

Stan – V-a spus asta?

Luiza – Țineți pentru dumneavoastră, dar, după mine, spitalul ăsta ar trebui deja pus în carantină. Se spune că asistentele cad ca muștele...

Stan pare dintr-odată grăbit să plece.

Stan – Bun, atunci vă las... O să mai trec din când în când să văd ce se întâmplă...

Alin – Mulțumim pentru grijă, domnule inspector.

Alin îi întinde o mână pe care Stan nu poate refuza s-o strângă.

Stan – Îmi permiteți să mă spăl pe mâini înainte să plec?

Luiza – Unde?

Stan – În baie!

Cei doi rămân consternați.

Alin – Păi...

Stan – E vreo problemă?

Luiza – Nu, nu, nicio problemă...

Stan intră în baie. Ceilalți doi schimbă o privire îngrijorată.

Alin – Spunem că ne-a amenințat că ne omoară dacă vorbim despre ea...

Luiza – Cu pistolul ei de jucărie?

Alin – Noi nu trebuia să știm că e de jucărie!

Stan revine.

Stan – Mi-e din ce în ce mai cald de când am intrat aici. Sper să nu fi luat deja vreo mizerie... În orice caz, mă anunțați dacă se trezește fratele dumneavoastră, da?

Luiza – Vă anunțăm, sigur, domnule inspector...

Stan pleacă.

Luiza – Cum a reușit?

Alin – Poate s-a ascuns după perdeaua de la duș. Am văzut într-un film de groază...

Luiza – Oricum, cred că la capitolul moștenire putem uita.

Alin – Dacă Patrick ajunsesese să jefuiască CEC Bank pe I’Velo, înseamnă că nu traversa tocmai o perioadă prosperă.

Luiza – Mai rămâne prada jafului...

Alin – A, da... geanta...

Luiza – De asta refuză Ioana să-l deconecteze pe Patrick înainte să-i spună ce-a făcut cu banii...

Alin – Acum înțeleg de ce voia cu orice preț să știe dacă Patrick avea vreun bagaj când a ajuns aici...

Ioana revine.

Ioana – Din fericire, baia comunică cu salonul de alături.

Alin – Pacientul de acolo n-a fost surprins să vă vadă?

Ioana – Și el e în comă...

Luiza – A, da, salonul 13A...

Ioana – Bun, am auzit tot...

Luiza – Și?

Ioana – Bine, complicea sunt eu.

Alin – Serios...? De altfel, portretul-robot seamănă izbitor cu dumneavoastră.

Luiza – O să ne fie greu să-i explicăm inspectorului că nu v-am recunoscut dacă află că v-am întâlnit aici...

Ioana – Atunci vă mulțumesc pentru discreție...

Alin – Tot am putea avea probleme serioase...

Luiza – Și noi ce câștigăm?

Ioana – Bine. Dacă mă ajutați să pun mâna din nou pe bani, împărțim. Câte un milion pentru fiecare...

Luiza – Împărțim la trei?

Alin – Și cu Patrick ce facem?

Ioana – În starea în care e, oricum...

Luiza – Tocmai. N-o să fie ușor să ne spună unde a ascuns banii.

Ioana – Poate familiei îi va spune mai ușor.

Alin – Și după aceea?

Ioana – Dacă reușim să-l facem să vorbească, îl putem deconecta după. Mai bine decât să-l lăsăm să trăiască precum o legumă. Și apoi, trei milioane împărțite la patru... recunoașteți că nu mai iese câte un milion de persoană...

Alin – Ca să nu mai spunem că așa n-ar mai putea să vă dea pe mâna poliției, nu?

Ioana – Din câte am înțeles, nu erați foarte apropiați. Iar dumneavoastră scăpați de riscul să plătiți ani întregi costurile lui medicale...

Luiza – Aș vrea să fiu sigură că nu ne aude...

Alin – Crezi că se preface?

Ioana – Să simuleze o comă profundă? Se poate?

Luiza – Avea oarecare talent natural pentru asta, nu? Îți amintești când eram copii? Uneori dormea atât de adânc încât dimineța ne întrebam dacă nu cumva e în comă.

Toți trei se apropie de pat.

Ioana – Poate nenorocitul vrea să păstreze toți banii pentru el...

Luiza – Patrick, ne auzi?

Alin – Cu casca integrală nu e tocmai comod.

Luiza – Medicul a spus că, dacă i-o scoatem, creierul riscă să se împrăștie pe pernă...

Ioana – Atunci deschidem doar viziera.

Deschide viziera.

Alin – Patrick, sunt eu, fratele tău, Alin...

Ioana îl zgâlțâie destul de brutal.

Ioana – Patrick? La naiba, vorbește odată! Unde ai pus banii?

Luiza – Mai încet, îl omorâți!

Alin – A deschis gura...

Ioana – La naiba, așa e.

Luiza – Parcă încearcă să ne spună ceva...

Alin – Poate e un reflex...

Ioana – Uitați-vă... Parcă are ceva în gură!

Luiza – Da, într-adevăr...

Ioana bagă mâna prin deschizătura căștii.

Ioana – Hai, scuipă odată!

Alin – Totuși, mai ușor...

Ioana – Nenorocitul m-a mușcat...

Alin – Sper pentru dumneavoastră să nu fie contagios...

Luiza – Și? Ce e?

Ioana scoate din gura lui Patrick o cheie și o ridică în aer.

Ioana – La naiba! O cheie!

Luiza – O cheie?

Ioana – Pare o cheie de la un dulap pentru bagaje... Poate a avut timp să ascundă geanta într-un dulap din gară...

Luiza – Și a încercat să înghită cheia când a văzut că poliția îl prinde din urmă.

Alin – Gări sunt destule în București...

Ioana – Polițistul a spus că accidentul a avut loc în zona Gării de Nord.

Alin – Incredibil... Parcă am fi într-un film polițist.

Luiza – Sau într-o piesă de teatru...

Ioana – Eu nu pot să mă duc. Poliția mă caută și are portretul meu-robot.

Alin – Foarte reușit, de altfel.

Ioana (*către Luiza*) – Mergeți dumneavoastră.

Luiza – Eu?

Ioana – Cu aerul dumneavoastră de doamnă respectabilă, n-o să atrageți deloc atenția.

Luiza – Mulțumesc frumos... Și dacă mă arestează?

Alin – Vorbim de trei milioane de euro... Gândește-te câte lucrări la negru ai putea face la casa ta de la Snagov.

Luiza – Și de ce nu mergem amândoi?

Ioana – Sigur, ca să fugiți cu banii. Nici vorbă. (*Scoate un pistol și îl îndreaptă spre ei.*) El rămâne aici.

Luiza – Hai, lăsați... Nu la noi cu asta. Polițistul a spus că arma e falsă.

Ioana – Bine, dar să nu încercați să mă păcăliți, da?

Alin – Și, oricum, unul dintre noi trebuie să rămână lângă Patrick. Altfel ar părea ciudat.

Luiza – Totuși, nu știu... Nu credeți că ar fi mai bine să anunțăm poliția?

Ioana – Ca să intru eu la pușcărie?

Alin – Și poate nici nu e nimic în dulapul ăla. Dacă găsim ceva, vedem după aceea ce facem.

Luiza – Până atunci, se cheamă tănuire...

Alin – Gândește-te ce-ai putea face cu un milion de euro.

Luiza – Da...

Alin – Ai putea transforma conacul ăla în ruină într-un palat! Cu o piscină mai mare decât a vecinului tău, patronul de televiziune!

Luiza – Mă duc.

Iese. Ceilalți doi schimbă o privire stânjenită. Telefonul lui Alin sună și el răspunde. Ioana se apropie de pacient.

Alin – Da... Nu, sunt tot la spital... Adică... lucrurile sunt ceva mai complicate decât credeam... Ascultă, tot răul spre bine, până la urmă s-ar putea să fie și o veste bună... Patrick? A, nu, el tot în comă e... Îți povestesc eu... Nu pot vorbi acum... Nu, nu mă aștepta la cină... Bine, și eu.

Ioana – Parcă respiră mai bine de când i-am scos cheia din gât, nu?

Alin – Poate i-am salvat viața...

Ioana – Să nu ne entuziasmăm prea tare.

Alin – Ar trebui să anunțăm medicul, nu?

Ioana – Ca să-l bage poliția la pușcărie?

Chiar atunci, asistenta își face pentru scurt timp apariția.

Bucur – Totul bine?

Ioana – Să zicem că... e staționar.

Bucur – Sunați dacă aveți nevoie de mine.

Pleacă din nou.

Alin – Bun, și acum ce facem?

Ioana – Deocamdată, așteptăm.

Se așază fiecare pe câte un scaun și încep să aștească. Se poate sugera că adorm pentru o vreme printr-o schimbare de lumină. Telefonul lui Alin sună din nou. El tresare și se trezește. Ioana continuă să doarmă.

Alin – A, Luiza... Ai găsit dulapul de bagaje? O geantă! La naiba... Nu, ai dreptate, mai bine n-o deschizi în metrou, e plin de hoți de buzunare. Dacă geanta e plină de bancnote... Ioana? Nu, doarme tun... Ascultă, nu știi dacă... N-aș putea pleca englezește, fără să-i spun nimic? Totuși, am făcut o înțelegere cu ea... Bine, să furi de la un hoț nu e chiar furt, dar...

Ioana se trezește și aude sfârșitul conversației. Alin observă și își schimbă tonul.

Alin – Cred că e mai bine să te întorci aici și hotărâm cu toții, bine? Da, te așteptăm...

Își pune telefonul deoparte. Ioana îl privește suspicios.

Ioana – Nu încercați cumva să mă trageți pe sfoară, nu?

Alin – Nici vorbă! Luiza are geanta! Vine încoace...

Bucur revine.

Bucur – Ce tablou de familie înduioșător... Patrick chiar are noroc cu niște apropiați atât de iubitori, care stau de veghe lângă el... Din păcate, nu e mereu așa, să știți...

Alin – Da, eu... Mă rog, până la urmă, o singură dată mori, nu?

Bucur verifică puțin aparatele din jurul pacientului.

Bucur – Din păcate, nu văd nicio evoluție. Electroencefalograma e tot plată.

Alin – Sincer, nu sunt sigur că înainte de accident electroencefalograma lui avea mult mai mult relief, dar... Glumesc.

Bucur – Aveți dreptate. Umorul ajută la detensionarea situației. Eu, în cazurile cele mai disperate, mă mai îmbrac uneori în costum de clovn ca să destind atmosfera.

Ioana – Serios...?

Bucur – Și, cum spune mereu doctorul Necaz pacienților din îngrijiri paliative: pe lumea asta suntem doar în trecere...

Alin – Aveți un talent deosebit la găsit cuvintele care liniștesc. Sunt sigur că le ridică enorm moralul...

Bucur – E o meserie... Aproape o vocație... Știți unde mă găsiți dacă aveți nevoie de mine...

Ioana – Mulțumim, vă sunăm...

Bucur se pregătește să iasă. Luiza revine cu o geantă și dă nas în nas cu ea. Un moment de ezitare.

Bucur – A, v-ați dus să-i aduceți câteva lucruri. Foarte drăguț. Nu știu cât îi vor folosi în starea lui... Dar vă las în familie.

Bucur iese. Luiza pune geanta pe pat, la picioarele pacientului. Toți o privesc fascinați.

Alin – Ei? Te-ai uitat ce e înăuntru?

Luiza – Am preferat s-o deschid aici. E mai prudent, nu?

Ioana – Foarte bine ați făcut.

Luiza – Și mai e și încuiată cu cifru...

Alin – Cu cifru? Idiotul de Patrick... Se temea de hoți, probabil...

Luiza – Și acum ce facem?

Ioana – Stați liniștită, știu combinația.

Ioana ia geanta și formează combinația.

Alin – 007? Ce imaginație...

Ioana deschide geanta. Dezamăgirea se citește pe fețele tuturor. Luiza inventariază conținutul.

Luiza – Câteva haine... un costum de baie...

Alin – Și un ghid de conversație în flamandă...

Ioana – Nenorocitul a încercat să mă păcălească. Sigur voia să fugă în Belgia cu banii.

Luiza – Din Gara de Nord?

Ioana – Oricum, banii nu sunt aici...

Alin (*către Luiza*) – Nu cumva tu încerci să ne păcălești?

Luiza – Eu? Ți-am spus că nici măcar nu știam combinația!

Ioana – Hai să rămânem calmi... E sora dumneavoastră, totuși... Și aproape că suntem o familie...

Luiza se apropie de pacient.

Luiza – A deschis ochii!

Alin – Deci nu e pierdută orice speranță.

Luiza – Să găsim banii, vrei să spui?

Alin – Și asta, da...

Ioana – Poate e doar un reflex...

Luiza – Patrick, ne auzi?

Alin – A clipit!

Luiza – Poate înseamnă „da”...

Alin – A, da, ai dreptate. Așa se comunică cu oamenii în comă. Am văzut într-un film. O dată pentru „da”, de două ori pentru „nu”. Sau invers, nu mai știu...

Luiza – Patrick? Ascultă-mă bine și încearcă să răspunzi cu da sau nu: te cheamă Patrick?

Alin – Ce întrebare tâmpită...

Luiza – E doar ca să vedem dacă a înțeles codul.

Alin – A clipit sau nu?

Ioana – Adevărul e că prin cască nu prea se vede. Am putea încerca să i-o scoatem...

Luiza – Vreți să-l terminați de tot, asta e?

Ioana – Nici vorbă!

Alin – Și, oricum, s-ar putea face o mizerie îngrozitoare...

Asistenta intră în cameră. Ioana coboară brusc viziera căștii.

Bucur – Voiam doar să vă anunț că inspectorul Stan e jos. Ajunge aici imediat...

Luiza – Foarte bine, vă mulțumim că ne-ați anunțat, domnișoară Bucur...

Asistenta pleacă.

Alin – Cred că mai bine vă ascundeți.

Ioana – Da, iau geanta, să n-o vadă.

Luiza – Mai bine o băgăm sub pat.

Ia geanta și o împinge sub pat. Ioana pare dezamăgită.

Luiza – Bun, hai!

Ioana iese și se ascunde în baie.

Stan intră. Poate avea fața acoperită de pete roșii sau bubițe.

Alin – Domnule inspector Stan, cum vă simțiți?

Stan – Nu prea bine, sincer... Tot am valuri de căldură...

Luiza – Vă rog, luați loc, domnule inspector...

Stan – De fapt, m-am întors ca să mă consulte doctorul Necaz... Nu l-ați văzut cumva?

Alin – Trebuie să fie pe aproape. Întrebați-o pe domnișoara Bucur, par destul de apropiați.

Luiza – De unde știi tu că sunt apropiați?

Alin – Nu știu... Intuiție... Și apoi, când am ajuns, am intrat din greșeală pe altă ușă și mi s-a părut că l-am văzut pe doctorul Necaz trăgându-i-o domnișoarei Bucur în salonul 13A.

Luiza – Ce rușine... Noroc că pacientul din salonul acela e și el în comă...

Stan – Și fratele dumneavoastră? Cum evoluează?

Luiza – Sincer, nu în direcția bună.

Alin – Cred că, dacă o ține tot așa, o să fim obligați să-i facem injecția de adio...

Luiza – Iar cu ancheta dumneavoastră? Ați mai avansat?

Stan – E clar că suntem departe de Bonnie și Clyde. Nu vă spun nimic nou dacă vă zic că fratele dumneavoastră avea inteligența unei scoici. Se confirmă că femeia a organizat totul. Ea era creierul bandei.

Alin – Creierul? Da. Nu mă miră prea tare.

Luiza – Creierul lui, chiar și înainte de accident...

Stan – Nenorocita l-a trimis în față, sperând să pună mâna pe pradă imediat după. Din păcate pentru ea... și pentru fratele dumneavoastră, lucrurile au mers prost.

Alin – Înțeleg...

Luiza – N-a avut niciodată noroc, săracul.

Alin – Altceva?

Stan – Niște martori susțin că l-au văzut pe Patrick punând o geantă într-un dulap pentru bagaje la Gara de Nord. Am verificat tot. Dar n-am găsit nimic...

Luiza – Gara de Nord... Să sperăm că pentru el nu e și capăt de linie...

Stan – Poftim?

Luiza – Mă gândeam la... linia vieții. Mă rog, nu contează.

Stan – Desigur... Bun, eu mă duc să-l caut pe doctorul ăsta cu nume de necaz... (*se șterge cu batista*) Pentru că mi-e din ce în ce mai cald... Vă țin la curent dacă aflu ceva.

Alin – Mulțumim, domnule inspector... Și aveți grijă de dumneavoastră...

Stan iese. Asistenta intră.

Bucur – Nu vreau să vă grăbesc, dar va trebui să luați o decizie în privința fratelui dumneavoastră... Tocmai am primit o solicitare urgentă pentru un ficat. Ar putea salva o viață...

Luiza – Bine... Vă promit că o să primiți un răspuns favorabil. Lăsați-ne doar să ne luăm rămas-bun de la el, în familie...

Bucur – Bineînțeles...

Iese.

Luiza, ajunsă la capătul răbdării, îl zgâlțâie pe Patrick ca să-l trezească.

Luiza – Hai, Patrick, trezește-te odată! Chiar vrei să termini fără un plămân?

Cealalți doi o privesc puțin îngrijorați.

Alin – Ea a zis ficat, nu plămân, parcă...

Ioana – Bun, eu vă las în familie... Și mai bine plec înainte să se întoarcă polițistul...

Alin – Poate se preface mort ca să nu ajungă la închisoare?

Luiza – Și ca să păstreze toți banii pentru el!

Ioana – Îmi permiteți să iau geanta? Pentru dumneavoastră nu înseamnă nimic, iar pentru mine are valoare sentimentală...

Alin – Valoare sentimentală?

Ioana – Geanta asta... e... e un cadou de la Patrick...

Luiza – De la început vă interesează geanta asta.

Alin – Da, chiar înainte să găsim cheia.

Luiza – Deci știați că banii erau înăuntru...

Ioana – Dar doar ați văzut că nu mai sunt!

Luiza – Suntem siguri că ne-am uitat bine?

Luiza încearcă să apuce geanta. Ioana se opune. Trag amândouă de ea până când geanta se rupe în două. Alin se apropie.

Alin – Are fund dublu...

Luiza – Banii sunt aici.

Alin – Știați și ați vrut să ne păcăliți!

Ioana – Bine, știam... Și acum ce facem?

Luiza – Împărțim, cum am stabilit!

Ioana – Și de ce aș împărți cu voi?

Alin – Ca să evităm să vă denunțăm la poliție, de exemplu. Și să plecați din spital direct la Jilava pentru ani buni.

Ioana – Bine, de acord...

Alin scoate câteva bancnote din geantă.

Alin – Trei milioane de euro.

Luiza – Parcă am câștigat la loto...

Ioana – Vă reamintesc totuși că sunt bani murdari.

Alin – Murdari, dar în cupiuri mici și uzate.

Luiza – Pentru lucrările la negru de la casa mea din Snagov, sunt perfecți...

Asistenta revine cu o seringă. Ioana bagă repede banii înapoi în geantă.

Bucur – Gata, injecția e pregătită...

Alin – Injecția?

Luiza – Dumnezeu, Patrick! E fratele nostru, totuși...

Bucur (*cu un aer neliniștitor*) – Nu vă faceți griji. Nimeni nu s-a plâns vreodată de injecțiile mele...

Întuneric.

Ioana – Ce se întâmplă?

Bucur – O pană de curent. Nu înțeleg, generatorul de rezervă ar fi trebuit să pornească imediat... Mă duc să văd ce s-a întâmplat...

Alin – Da, cred că e mai prudent. Pe întuneric... n-ar fi bine să greșiți pacientul pentru injecție...

Asistenta iese.

Luiza – Oricum, în curând aflăm dacă avea într-adevăr nevoie de toate aparatele astea electrice ca să rămână în viață...

Alin – Eu nu stau aici pe întuneric cu un mort viu. Mă ia cu fiori.

Luiza – Și pe mine.

Ioana – Hai să plecăm...

Ies. Se aude o muzică de așteptare în stilul Anotimpurilor lui Vivaldi. Elipsă temporală.

Lumina revine. Alin, Luiza și Ioana intră din nou. Și asistenta revine.

Bucur (*tulburată*) – Dumnezeu! A căzut și generatorul de rezervă. În mod normal, așa ceva n-ar trebui să se întâmple niciodată... Acum s-a rezolvat, dar...

Alin – Dar ce?

Bucur – Fratele dumneavoastră era menținut în viață de mai multe aparate... care, bineînțeles, funcționează toate cu electricitate...

Luiza – Și?

Bucur – Ei bine, mă tem că problema opririi suportului vital nu se mai pune.

Ioana – A murit?

Bucur – Nici înainte nu puteam spune că era foarte viu, dar acum... mă tem că e complet mort. Totuși, o să verific...

Se apropie de pacient și îl examinează rapid.

Bucur – Da, s-a terminat... N-a ieșit exact cum ne așteptam, dar, până la urmă, poate e mai bine așa, nu? Vă las. Medicul vine imediat să vorbească cu dumneavoastră...

Iese. Ceilalți rămân stupefiați.

Luiza – E îngrozitor...

Alin – Tot fratele nostru era...

Ioana (*apropiindu-se de pat*) – Cred că acum putem să-i scoatem casca.

Alin – Nu știu dacă e prudent... O să împrăștiem totul prin cameră...

Luiza – N-o să-l îngropăm cu casca integrală pe cap...

Ioana – Măcar îi deschid viziera... ca să ne putem lua rămas-bun.

Deschide viziera.

Alin – Îți aminteai că avea ochii verzi?

Luiza – Ar fi singurul din familie...

Alin – Ceea ce ar mai dovedi o dată că poate nici nu era cu adevărat din familie...

Ioana se apropie și se uită și ea.

Ioana – Nu!

Alin – Ce mai e?

Ioana – ăsta nu e Patrick!

Luiza – Nu e Patrick? Dar mai devreme era Patrick.

Alin se apropie.

Alin – Da... Acum sigur nu mai e Patrick.

Luiza – Atunci cine e?

Ioana – Tipul ăsta seamănă foarte mult cu mortul viu pe care l-am văzut mai devreme în salonul de alături.

Alin – A, da, într-adevăr, l-am zărit și eu când am venit. E el!

Luiza – N-a venit singur până aici, totuși...

Ioana – Atunci unde e Patrick?

Alin se uită sub pat.

Alin – Nu doar Patrick a dispărut...

Luiza – Geanta! Nici geanta nu mai e!

Stan intră.

Stan – Doctorul Necaz a decis să mă țină puțin sub observație pentru niște analize... Aveați dreptate: la spital știți când intri...

Stan dă nas în nas cu Ioana.

Stan – Ciudat... semănați foarte mult cu cineva al cărui portret îl am în buzunar...

Ioana – Voi m-ați dat pe mâna poliției? Și tot voi ați ascuns banii?

Luiza – Dar nici vorbă!

Alin – Vă asigur că nu știm absolut deloc despre ce vorbește.

Stan (*suspicios*) – Mai devreme mi-ați spus că nu o cunoașteți.

Luiza – Dar chiar nu o cunoaștem. E prima dată când o vedem. Nu-i așa, Alin? De fapt, cine e?

Alin – Suntem foarte tulburați, domnule inspector, puteți înțelege.

Luiza – Și vă mulțumesc că ne respectați durerea.

Alin – Fratele nostru tocmai a murit.

Stan – El, cel puțin, nu mai ajunge la închisoare. Dar pe ea o iau cu mine. Cu dumneavoastră vedem mai târziu. O să vă rog să treceți pe la secție pentru o declarație. Până atunci, sincere condoleanțe.

Luiza – Mulțumim, domnule inspector.

Stan (*către Ioana*) – Iar dumneavoastră, cum se spune în serialele polițiste americane, aveți dreptul să păstrați tăcerea, dar tot ce spuneți poate fi folosit împotriva dumneavoastră...

Stan îi pune cătușele Ioanei și pleacă împreună cu ea.

Alin – Nu mai înțeleg nimic.

Luiza – Ce naiba s-a întâmplat?

Alin – Crezi că s-ar fi putut preface că e în comă tot timpul ăsta?

Luiza – Și că a profitat de pana de curent ca să pună cadavrul omului fără adăpost în locul lui, ca să credem că a murit și să-l lăsăm în pace?

Alin – Asta ar explica de ce i s-a schimbat culoarea ochilor...

Luiza – Și mai ales de ce au dispărut banii...

Alin – Până la urmă, poate că Patrick nu era chiar atât de prost.

Luiza – Da, tocmai asta mă miră și pe mine.

Alin – Ce culoare avea ochii, de fapt?

Luiza nu pare să știe.

Luiza – Parcă era roșcat... Nu prea-mi imaginez un roșcat cu ochii verzi...

Alin – Patrick era roșcat?

Luiza – Nu...?

Bucur intră.

Bucur – Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat. Și vreau să vă prezint, în numele spitalului, toate scuzele noastre. Și, bineînțeles, sincere condoleanțe.

Luiza – Mulțumim...

Bucur – Cum oricum se lua în calcul oprirea suportului vital în cazul fratelui dumneavoastră, sper că nu veți da spitalul în judecată pentru acest mic incident... care, până la urmă, v-a scutit de o decizie foarte dureroasă...

Alin – Stați liniștită. Avem deja destule probleme...

Bucur – Să considerăm că a fost destinul... Ca să nu spun mâna lui Dumnezeu...

Alin – Să nu exagerăm. Nu mâna lui Dumnezeu a oprit curentul în spital, totuși, nu?

Bucur – Mai degrabă mâna sindicaliştilor... Din câte am înțeles, e o grevă spontană la operatorul de distribuție a energiei...

Alin – În schimbul înțelegerii noastre, domnișoară Bucur, veți fi de acord că un mic gest comercial ar fi binevenit...

Bucur – Un gest comercial?

Alin – În privința cheltuielilor de spitalizare ale dragului nostru defunct. Recunoașteți că, dacă aplicăm principiul „satisfăcut sau banii înapoi”...

Bucur – Bineînțeles. Din partea casei, fără discuție.

Luiza – V-am mai ruga, dacă se poate, să-l scutiți pe fratele nostru de autopsie. Cred că a suferit destul, nu?

Bucur – Sigur. Vă mulțumim pentru înțelegere și reveniți oricând. Aici sunteți ca acasă.

Bucur pleacă, ușurată. Cei doi se uită spre pat.

Luiza – Măcar pentru el, totul e bine când se termină cu bine.

Alin – Dar nu e el!

Luiza – Tocmai! Asta înseamnă că nu e mort!

Alin – Ai dreptate. Și cum poliția îl crede mort, o să-l lase în pace.

Luiza – Iar cu cele trei milioane, sunt puține șanse să-l mai vedem prea curând.

Alin – Păcat. Aproape începuse să-mi devină simpatic...

Un moment de ezitare. Se poate auzi în fundal un scurt fragment dintr-un cântec sentimental despre un frate pe care nu l-ai avut niciodată.

Luiza – În orice caz, ne-a dus bine de nas, fratele ăsta pe care nu l-am avut niciodată.

Alin – Da... Cum zice vorba: „Când se retrage marea, vezi cine înota gol.”

Luiza – Caragiale?

Alin – Warren Buffett.

Luiza – Un filosof mai nou...

Alin – Miliardar american care și-a făcut averea din investiții... Dar regii finanțelor nu sunt, până la urmă, filosofi secolului XXI?

Luiza – Totuși. Să le faci una ca asta propriilor frați... Ce nerecunoștință.

Alin – Tipul ăsta n-a avut niciodată simțul familiei, ți-am spus.

Încep să plece.

Alin – Unde e exact casa ta de la Snagov?

Luiza – La Ciofliceni.

Alin – A, ce chestie... nu cunosc deloc.

Ies.

Medicul și asistenta revin. Ea împinge un cărucior medical mic, acoperit cu o pânză albă.

Bucur – Gata, au plecat.

Necaz – În sfârșit... Pot să văd bebelușul?

Asistenta ridică pânza de pe cărucior și apare geanta plină cu bancnote.

Necaz – Cred că de data asta chiar putem să ne deschidem clinica privată, domnișoară Bucur!

Bucur – Cred că de acum îmi puteți spune Iosefina...

Necaz o sărută.

Necaz – Iosefina, sunteți îngerul meu păzitor! Deci știați de la început că nu era în comă?

Bucur – Am făcut o înțelegere cu Patrick imediat ce a fost adus aici. Noi confirmăm oficial diagnosticul de comă, ca să-l scăpăm de închisoare. Iar în schimb împărțeam banii în trei.

Necaz – Ideea cu casca integrală a fost genială. Până și eu eram cât pe ce să mă păcălesc la început...

Râd.

Bucur – Dar să mergem noi la gară era mult prea riscant. Mult mai bine să ne fie livrați banii la domiciliu!

Necaz – Punându-le cheia de la dulap chiar sub nas...

Bucur – Sau, mai exact, bine la vedere pe limba lui Patrick!

Necaz – Și cu el ce facem acum? Cu adevăratul Patrick, cel din salonul de alături...

Bucur – Când își revine și poliția mai uită de el, putem să-i dăm un post de grădinar la noua noastră clinică de chirurgie estetică din Pipera.

Necaz – După ce îi refacem fața pe gratis, bineînțeles...

Bucur – Va fi primul nostru pacient! Puteți să vă faceți mâna pe el...

Necaz – Aveți dreptate. Până la urmă, i-am promis că va fi acționar minoritar...

Râd.

Necaz – Iar ideea dumneavoastră cu pana falsă de curent... genială! Serios, trebuia să scrieți romane polițiste!

Bucur – Sau piese de teatru!

Necaz – V-am spus eu, o să facem lucruri mari împreună, domnișoară Bucur.

Bucur – Iosefina, vă rog...

Se sărută. Întineric.

Necaz – Dar acum nu mai e nevoie de pene de curent, nu? Sunteți sigură că nu exagerați puțin?

Bucur – Mă tem că, de data asta, domnule doctor Necaz, pana e adevărată.

Necaz – Și bietul Patrick era încă pe ventilație mecanică...

Bucur – Da... Dacă nu revine curentul imediat... cred că până la urmă n-o să mai trebuiască să împărțim cu el...

Necaz – În cazul ăsta, nu ne rămâne decât să așteptăm...

Se sărută din nou. Se aud Anotimpurile de Vivaldi.

Ies.

Lumină.

Pentru un final fericit, Patrick, cu casca integrală pe cap (jucat, de exemplu, de actorul care l-a interpretat pe Alin), poate apărea în cameră venind din baie, înainte să fugă spre coridor.

Sfârșit.

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită